

AGNES STEENSENS UIT NIEL BEZOECT TERDOODVEROORDEELDEN OP DEATH ROW IN TEXAS

“Schuldig of niet doet er niet toe”

NIEL • Donderdag is Agnes Steenssens (63) opnieuw vertrokken naar Texas. Death row. Om er terdoodveroordeelden te bezoeken. Dat doet ze twee keer per jaar. Omdat ze gruwelt van de doodstraf. Maar vooral: omdat ze meent dat zelfs de grootste crimineel het verdient om als mens behandeld te worden. “Er is geen misdaad die niet te vergeven is.”

PAUL COBBAERT

“Als er ook maar iemand is die ook mijn menselijkheid ziet, wil die persoon mij dan een kaartje sturen?” Zo is het allemaal begonnen voor Agnes Steenssens uit het Antwerpse Niel. Intussen bijna een kwarteeuw geleden. Het was een wanhopige oproep van een jonge, zwarte man die in death row op de uitvoering van zijn vonnis wachtte. In alle eenzaamheid. Amnesty International verspreidde zijn oproep. “Ik kon niet anders dan reageren: dat raakte mij zo hard”, vertelt Agnes.

“

Tegenover het grootste kwaad moet je de grootste liefde zetten.

David was arm en zwart, geen combinatie voor succes in Amerika. “Je moet er zelf je onderzoek betalen, maar Da-

Agnes Steenssens: “Of ik Marc Dutroux of Salah Abdeslam zou bezoeken in de gevangenis? Ja, op voorwaarde dat zij die vraag stellen.” (foto Ben Conaerts)

RECHTVAARDIGHEID

Agnes is vandaag een graag geziene gast op death row in Texas. Twee keer per jaar bezoekt ze er een vijftal gevangenen. Zoals ook de komende dagen. “In het begin bleef het bij schrijven. Over koetjes en kalfjes. Nee, niet over wat zij misdaan hebben. Of toch niet als zij dat zelf niet willen. Maar alles is veranderd toen ik David leerde kennen. Een diep gelovig man die onschuldig vast zat. In januari 2001 kreeg hij zijn executiedatum. Hij wou iemand erbij die hem liefhad. Hij had niemand. Hij vroeg mij te komen. Ik heb dat gedaan. En ik ben sindsdien blijven gaan. Naar andere gevangenen die nood hadden aan menselijk contact.”

vid kon dat niet. Een volledig blanke jury veroordeelde hem tot de doodstraf. Pas heel laat is een anti-doodstrafgroep voor hem in de bres gesprongen. Uiteindelijk werd ook bevestigd dat hij onschuldig was. Maar het was intussen al te laat.” Agnes zwijgt even. Het raakt haar dat verhaal te vertellen. “Tot het einde is David blijven geloven dat een onschuldig man niet vermoord zou worden. Het waren ook zijn laatste woorden toen hij op de stoel zijn dodelijke injectie kreeg: ‘Ik dank de heer voor het leven dat ik gekregen heb, maar: ik weet nu dat rechtvaardigheid niet bestaat.’”

GOEDE REPUTATIE

Agnes kiest niet zelf met wie ze schrijft.

Het zijn de gevangenen die met haar contact opnemen. Ze zegt nooit neen. “Mijn engagement is onvoorwaardelijk: ik kijk naar de mens, niet naar de daden. De vijf gevangenen die ik dit keer ga bezoeken, zijn wel allemaal schuldig. Maar dat doet er niet toe voor mij. Elke mens verdient een tweede kans. Of zoals Desmond Tutu zei: ‘Er is geen misdaad die niet te vergeven valt.’”

Als je iemand wil bezoeken op death row, moet die persoon je eerst op de bezoekerslijst plaatsen. Een maand op voorhand moet je dan je afspraak regelen. Je krijgt vier uur per gevangene. Agnes doet twee bezoeken per dag. Net zoals in de film verlopen die achter

glas en met een vaste telefoon. In een koude kamer. “Dat is vreselijk. Die mensen mogen geen enkel fysiek contact hebben, ook niet met hun vrouw of kinderen. (feller) Zelfs niet op de dag van hun executie. Op death row wordt niemand nog als mens gezien. En dat maakt mij opstandig.” Ook het kiezen van de laatste maaltijd is er afgeschaft.

EEN ENGEL

Of dat niet moeilijk is, een mens te zien, en niet een moordenaar. “Voor mij niet”, zegt Agnes zonder aarzelen. “Ik geloof dat in iedere mens iets goed schuilt, en dat merk ik ook als ik die mensen spreek. Ik geef vaak lezingen in ons land, en dan krijg je die kritiek na-

tuurlijk. ‘Wacht tot jouw kind vermoord wordt. Dan zal je anders spreken.’ (zwijgt even) Dat is misschien zo, maar ik wil daarop niet wachten om het goede te doen.”

Ook in eigen land zou ze iedereen bezoeken, stelt ze. Zelfs een Marc Dutroux. Of een Salah Abdeslam. “Op voorwaarde dat zij die vraag stellen. Tegenover het grootste kwaad moet je de grootste liefde zetten. Anders komen we er niet.”

* Agnes is de Vlaamse contactpersoon van Inside-Outside, een onafhankelijke stichting die brieven schrijft met Amerikaanse terdoodveroordeelden. Info: www.stichting-inside-outside.org